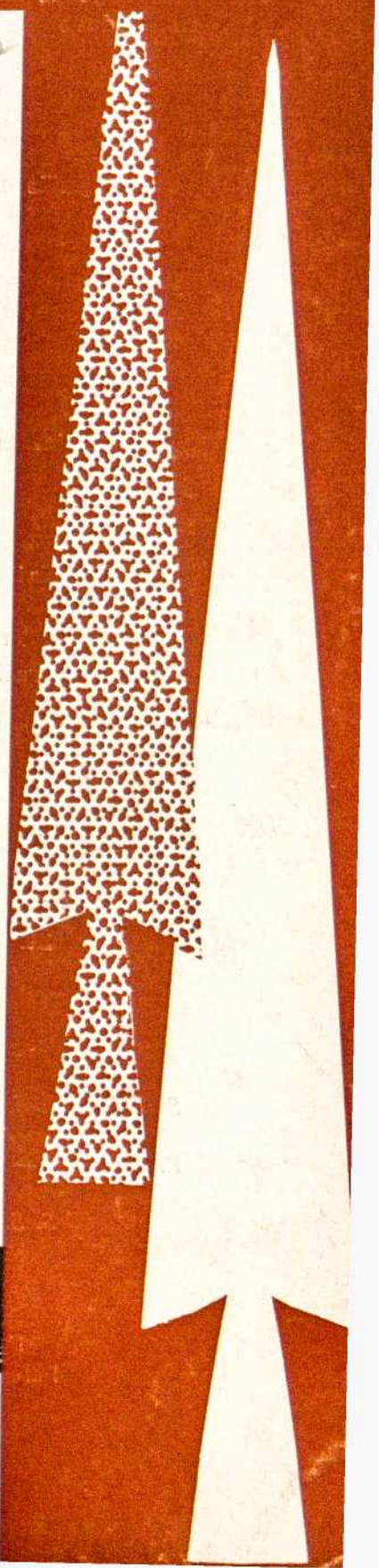

SPALIS

1966

SPALIS

Nr. 8

turinys

Kur raganos savo vaikus maudydavo	Padavimas	3
	Lietus	6
	Jonas Minelga	
	Šluota	7
	N. Jankutė	
Pupučio naujas talentas	Linutė	10
	Karalaičio šuo	12
	Olandų pasaka	
	Naktį	16
	P. Imsrys	
	Kvartetas	18
	Pasakėčia	
Patarlės ir priežodžiai		19
	Ar žinai...	20
	Vėjui	21
	Jonas Minelga	
Katinėlis atosogauja	N. Butkienė	22
	Truputį pagalvok	24
Parašiuo galvosūkis		25
	Linksmiau	26
	Susipažinkime	27
	Trys eglutės	28
	Bl. Brazdžionis	
Pagirti konkurso rašiniai		30
	Minklės	31
	Šventės ir vardinės	32
	St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

<i>Ses. M. Eucharista</i>	— psl. 1, 6, 10, 12, 18, 32.
<i>P. Osmolskis</i>	— 3, 4, 5, 15, 20, 26, 28, 31.
<i>S. Smalinskienė</i>	— 7, 8, 9.
<i>A. Balukas</i>	— 16, 17.
<i>E. Muliolienė</i>	— 21.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

EGLUTĖ

▲ vienintelis ▲
lietuviškas vaikų laikraštėlis
visame pasaulyje

8

spalis

1966

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

KUR RAGANOS SAVO VAIKUS MAUDYDAVO

Padavimas

Senelis patogiaiai atsisėdo, patraukė dūmą iš savo senos pypkės, patempė ūsą, taip paslaptینگai nusišypsojo, kaip jis vienas temokėjo, ir pradėjo pasakoti. Vaikai klausė išsižioję — ir kas neklausytų, kai pats senelis apie raganas pasakoja?...

Nagi buvo ruduo. Mudu su draugu Rimu sugalvojom paplaukioti valtele Mituva žemyn. Drąsūs mudu buvom anuomet. Valtis sena, apipuvusi, kelionė ilgoka. Mat, labai užsinorėjom pamatyti Ragainę. Plaukėm, plaukėm Jurbarko link, ir pagaliau priplaukėm. Pasiekę Ragainę, stabtelėjom. Saulė krito į vakarus ir vėjas tilo, bet ties pačia Ragaine vanduo dar neramiai bangavo.

O ką gi, toji Ragainė nepaprasta viettelė. Jei būtų visai sutemę, mudu su Rimu ne kažin kaip būtume plaukę, bet dabar, dar šviesu, pagalvojom. Apie tą Ragainę buvom daug girdėję, tad ir panorėjom pamatyti.

— O kas gi ta Ragainė? — neiškentė nepaklausęs mažasis Antanukas, o Elenutė su Arvydu tik žiūrėjo į senelį ir laukė.

— Papasakosiu, papasakosiu, — atsiliepė senelis, paprapštes savo juodą pypkę.

Mat, ta Ragainė kitados buvo raganų maudyklė. Raganos vakarais pačios maudydavosi ir savo vaikus maudydavo. Seni žmonės, — dar senesni ir gudresni už mane — sako, kad raganos čia ateidavo ir sumesdavo savo vaikus į vandenį. Tie cypdami puškuodavo vėl į krantą.

— Aš nebijočiau maudytis ir visai necypčiau, — nusijuokė Arvydas.

— Nebūk jau toks drąsuolis — ne raganos tave maudė! — įsikišo Elenutė, o senelis tik nusikvatojo ir kalbėjo toliau.

Supykusios, raganos savo vaikus primušdavo, net visas Jurbarkas skambėdavo nuo raganiukų riksmų. Paskui raganos pačios išokdavo į vandenį ir taip puškindavosi, kad net didieji laivai dabar tokio triukšmo nedaro. Bet žmogui ten pakliūti nelinkėčiau. Bėda buvo tam, kuris užsinorėdavo čia pasimaudyti. Raganos tuojau į dugną nugramzdindavo. Net jei netyčia kas nors valtele čia atsirasdavo, ant rytojaus nė ženklo nelikdavo. Raganos pačiupo! — šnabždėdavo apylinkės gyventojai.

— Ar toje Ragainėje labai gilų buvo? — paklausė Arvydas.

— Gilu ir duobėta, bet mudu su draugu Rimu tąsyk nebijojom. Burtai mums tik niekai, o tų raganų jau seniai niekas nebuvo matęs, — vėl pasakojo senelis. — Nors kai

pažiūrėjome į vandenį, kai saulė už medžių pasislėpė, tamsu ir baisu buvo.

Pasakojama, kad kai lietuviai apsikrikštyjo, žmonės surinko viso krašto raganas ir čia paskandino.

— Ar daug jų buvo? — vos girdimu balseliu paklausė Antanukas.

— Nežinau, bet turbūt daug, — kalbėjo senelis, pūsdamas keistas dūmų figūras ir tapnodamas Antanukui per petį.

Sako, kad tris dienas vanduo kunkuliavo, kai tas raganas ten suvarė... Kai mes ten buvom, viską ištyrinėjom. Jau visai sutemus, žiūrim — ir staiga net visi plaukai ant galvos atsistojo. Kitame krašte prie karklyno vanduo lyg kunkuliuoti pradėjo! Nuo kranto šoko į vandenį vienas paskui kitą du kažkokie sutvėrimai. Šlumšt, pūkšt ir plaukia. Iš baimės taip greit nesusigaudėm, bet tuoj abu nusi juokėm. Pirmutinis sutvėrimas zuikys, antrasis — šuo. Zuikelis tuojau perplaukė, išlipo ties karklynu ir dingo. Šuo atsiliko ir perplaukęs, kaukdamas išlipo į krantą.

— Tai tau ir raganos! — kikenė Arvydas, bet staiga krūptelėjo. Vėjo pučiama užuolaida palietė jo petį. Lauke jau tamsu, o neklaužada vėjas kaukė kamine — nejauku.

Elenutė su Antanuku prisiglaudė prie senelio, o jis tik patampė ūsą, patraukė pypkę ir vėl paslaptinai nusišypsojo. Daug daug neregėtų ir negirdėtų dalykų jis žinojo, bet ne visus vaikams pasakodavo.

— Kai užaugsit, gal pasakysiu, — dažnai kartodavo senelis.

LIETUS

Jonas Minelga

Saulutė
Tetutė
Dabinas palšai,
Ant miško
Nutiško
Lietučio lašai.

Griaustini,
Suktinį
Per smarkiai trepsi,
Pabunda,
Sudunda
Dunduliai visi.

Prasklaido
Ir svaido
Vėjūkščiai žaibus,
Sugaudys,
Išmaudys
Jie žvirblius — tai bus!

Saulele,
Krosnelę
Pakurki greičiau,
Ant lapo
Sušlapo
Plaštakė — mačiau!

ŠLUOTA

N. Jankutė

Vienoje gatvėje stovėjo didelis namas. Jis turėjo daug aukštų ir dar daugiau gyventojų. Namų priešakyje augo medžiai ir žaliavo pievelė. Čia žaisdavo gyventojų vaikai, ir ponios vedžiodavo dailiai apkirptus šuniukus.

Bet kitoje namo pusėje buvo kiemas: didelis, cementu grįstas, nejaukus, bet švarus. Ten prie raudonų plytų tvoros stovėjo išrikiuotos šiukšlių dėžės. Jos buvo kietai uždengtos dideliais dangčiais, kad joks blogas kvapas neišeitų ir jokia valkata katė vidun neįlįstų. Prie tų dėžių stovėjo šluota, padaryta iš tūkstančio kietų, aštrių šiaudelių. Jos šluotkotis, kiemsargio rankų nučiupinėtas, blizgėjo kaip auksinis. Ta šluota buvo viso kiemo valdovė — kur ji pasisukdavo, ten nė vienos šiukšlės nelikdavo. Kiekvieną popiergalį, šukę ar skardinę šluota sušluodavo į šiukšlių dėžę. Todėl šitame kieme buvo labai švaru, ir todėl visos šiukšlės šluotos neapkentė.

— Šluota pikra!

— Šluota švari!

— Šluota tvarkinga! —
čežėjo šiukšlės, sumestos į dėžes.

— Jei jos nebūtų, mes galėtumėm po visą kiemą mėtytis.

— Ir teršti.

— Ir šiukšlinti.

— Šalin šluotą!

— Šalin, šalin!

Ir nutarė šiukšlės šluotos atsikratyti.

To namo rūsy už anglių krūvos gyveno didelė sena žiurkė. Ji turėjo žilą uodegą, raudonas akis ir aštrius dantis. Be to, ji buvo labai pikta ir baisiai susiraukusi, nes švoriame kieme niekada nerasdavo ko esti. Alko senė žiurkė, lyso ir pyko, šniukštinėdama aplink šiukšlių dėžes. Kvepėjo jai tos šiukšlės, bet pasiekti negalėjo. Kiekvieną savaitę atvažiuodavo šiukšlininkai su didžiuliu geltonu sunkvežimiu ir,

dėžes iškratę, šiukšles išsiveždavo. Žiurkė juos palydėdavo piktais žvilgsniais, mušdama žila uodega sau per šonus.

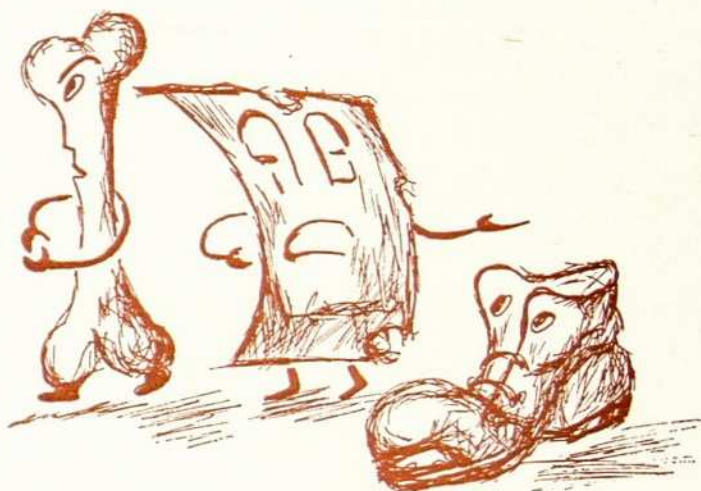
— Kad kur surūgtum! — murmėdavo ji ir vėl lisdavo į rūšį.

Kai šiukšlės nutarė šluotos atsikratyti, jos sugalvojo prašyti žiurkės pagalbos. Todėl į rūšį pasiuntė tris gudrias, šluotos nesusluotas šiukšles: apgriaužtą kaulą, kiaurą batą ir riebaluotą laikraščio lapą. Jos visos nuriedėjo rūšio laiptais žemyn ir, sustojusios prie anglių krūvos, tarė:

— Labą dieną, ponია žiurke! Kaip gyvuojat?

— Ko reikia? — piktai atsiliepė žiurkė, o jos raudonos akys sublizgėjo kaip žarijos angliuose.

— Vyručiai, bijau! Bėgsiu! — sušlamėjo nusigandęs laikraščio lapas.

— Stovėk ir tylėk! — subarė jį batas ir tvirtai primynė lapo kamputį.

— Mieloji ponია, atvykom paprašyti jūsų pagalbos, — mandagiai pradėjo nugriaužtas kaulas.

— Padėti?! — cyptelėjo žiurkė. — Dar ko užsimanė! Man niekas niekada nepadeda ir aš niekam nepadėsiu.

— Bet ponია, — šoko reikalą aiškinti kiauras batas, — tik paklausykite...

— Mes nenorim šluotos... — nedrąsiai sušlamėjo laikraščio lapas.

— Ir atėjom paprašyti, kad... — vėl įsikišo kaulas.

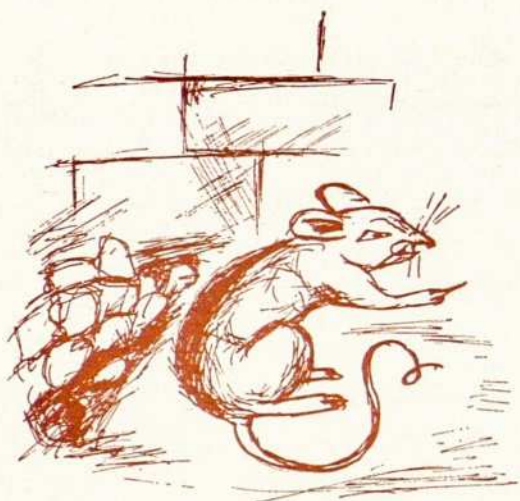
— Baisus daiktas! Man nerūpi ta šluota! — pertraukė jį žiurkė. — Aš ėsti noriu! Kas čia taukais kvepia?

Ir žiurkė ėmė šniukštinėti savo ilga smailia nosimi. Vargšas riebaluotas laikraščio lapas iš baimės susivyniojo į dūdelę.

— Ponია žiurkė, — skubėjo aiškinti batas, — mes atėjome paprašyti, kad šluotą sugriaužtumėte.

— Taip, taip. Kad sugriaužtumėte! — pakartojo kaulas.

— Juokdariai! Šluotą sugriaužti! — užsigavo žiurkė. — Aš šluotų neėdu!

Ir ji taip susiraukė, kad net ilgieji dantys pro lūpą išlindo.

— Bet, ponias, patikėkit, šluota bus skani, — tvirtino batas.

— Ji kvėpės kaip geriausi lašiniukai! — aiškino kaulas.

— A? Lašiniukai? — gėdijai suėmė žiurkė. — Kas minėjo lašiniukus?

Dabar žiurkė nušoko nuo anglių krūvos ir ėmė slinkti prie susisukusio laikraščio lapo.

— Šniukšt-šniukšt-šniukšt! — darbavosi jos smaili nosis.

— A-a-a, kaip kvėpia! — laižėsi žiurkė, cėpt pagavo laikraščio kampą ir ėmė griaužti.

Baisiausiai persigandę batas su kaulu šoko šalin.

— Draugužiai, gelbėkit! — klykė laikraštis.

— Jei tokia skani bus šluota, sugriaušiu ir ją... — pilna burna sumurmėjo žiurkė.

Kitą rytą šluota šlavė kiemą ir stebėjosi, kodėl prie jos taip kabinosi nežinia iš kur atsiradusi lašiniukų odelė. Šiukšlės sušlavusi, ji atsistojo prie dėžių pailsėti ir pajuto tartum lašinių palties kvapą.

Tą naktį žiurkė nulipo nuo anglių krūvos ir išėjo kieman pasidairyti. O ten dvelkė toks skanus lašiniukų kvapas, kad jai net seilė dryktelėjo. Ji pradėjo tyrinėti ir greit surado, kas lašiniukais kvėpėjo. Tai buvo šluota, ir žiurkė per naktį ją iki pat šluotkočio sugriaužė.

— Šluotos nebėr!

— Šluotą žiurkė sugriaužė!

— Valio! — čėžėjo kieme šiukšlės.

Ir prasidėjo joms geras gyvenimas. Mėtėsi šiukšlės, kur tik norėjo. Niekas jų nebešlavė, į dėžes nekišo. Greitai visas kiemas virto šiukšlynu, kur linksmai šmižinėjo senė žiurkė. Dabar ji jau turėjo ką ėsti. Ji greit nutuko, pagurklį užsiaugino ir kartu gyventi į kiemą pasikvietė visus savo vaikus ir anūkus.

Taip karaliavo kieme šiukšlės ir žiurkės, kol kiemsargis nupirko naują šluotą ir rainą katiną. Naujoji šluota kiemą švariai iššlavė, o katinas žiurkės išgaudė. Neužilgo didžiojo namo kiemas vėl buvo švarus, o rūsyje už anglių krūvos nebegyveno jokia pikta žiurkė.

PUPUČIO NAUJAS TALENTAS

Linutė

Puputis gulėjo ant žolės ir žiūrėjo į dangų. Viena akį primerkė, paskui kitą primerkė — tik taip sau, pažiūrėti, ar viskas taip pat atrodys. Jis stebėjo pilkšvus debesėlius ir nieko ypatingo negalvojo — tik taip sau, pažiūrėti, kaip jaučiasi nieko negalvojant.

Taip rimtai nieko negalvodamas, Puputis beveik nepastebėjo, kad paštininkas bebras praėjo pro jo namus ant uodegos tempdamas didelį maišą laiškų. Bet kai paštininkas pasuko už ąžuolo, kur gyveno voveraitė Straksaitė, Puputis pamatė kaip paštas nešamas.

— Vaje, o aš vis kitaip laiškus mamytei nunešu! Matyt, kad ant uodegos reikia, jei pats paštininkas taip daro, — sucypė peliukas ir nubėgo laiškų pasiimti.

Visus tris laiškus ant uodegos užkroves, bandė parvilkti namo. Jis labai atsargiai timptelėjo uodegytę ir — visi laiškai išlaktė. Visaip bandė juos krauti ir labai pamažu tempti, bet niekaip neišėjo. Pupučio uodegytė buvo per plona! Truputį nusimineš, Puputis parnešė namo laiškus taip, kaip paprastai parnešdavo.

— Turbūt vieni gali, kiti ne... Bet visvien, nors neturiu plačios uodegytės laiškams nešti, bent turiu dideles ausytes — kam nors..., — guodėsi Puputis.

Namie mama pelė garsiai laiškus skaitė, o Puputis klausė. Jis pats jau mokėjo skaityti, bet tos raidės laiškuose atrodė jam taip keistai suraitytos, ne taip kaip knygoje... Daug geriau išeidavo, jei mamytė jam paskaitydavo.

Pirmas laiškas buvo iš tetos pelienės Pilkienės; antras net iš tolimos šiaurės, kur Puputis kartą atostogavo ir kur dabar gyveno jo drąsus pusbrolis; o trečias laiškas, ant gelsvo lapo dailiai išrašytas, buvo pakvietimas.

— Puputi, štai panelė voveraitė Straksaitė mus abu kviečia į kaukių balių! Jis bus ši vakarą, tad reikia greit ruoštis. Pirmiausia, eik išsimaudyk, o besimaudydamas gali sugalvoti, kokią kaukę nešiosi, — aiškino mama pelė, vikriai tvarkydama virtuvę.

Vonioj Puputis galvojo ir rūpestingai prausė savo ausis, nes tas darbas ilgiausiai trukdavo — o jis mėgo pačius sunkiausius dalykus pirma atlikti.

— Aš galėčiau būti riešutas... bet gal panelė Straksaitė norėtų mane sugraužti... Gal galėčiau būti paštininkas... O gal ir ne, nes ši rytą man taip neišėjo...

Peliukas galvojo, mąstė ir dūmojo. Staiga nudžiugęs, jis šoko iš vandens ir greit nusišluostęs nubėgo pas mamą.

— Mamyte, žinai ką — mes galim būti du grybukai! Tu didesnis, aš mažesnis. Gal musmirės — tada būtum gražūs ir niekas mūsų nesuvalgytų...

— Puiku, Puputi, būkim grybai. Kol aš iškepsiu panelei Straksaitėi tortą, tu gali mums padaryti grybiškas kepuraites!

Puputis karpė ir siuvo, lipdė ir gamino — ir pagaliau pagamino labai šaunias musmėriškas kepuraites.

— Nors paštininku negalėjau būti, bet visvien iš manęs šis tas gali išeiti, — džiaugėsi Puputis, kai mama pelė pagyrė jo darbą.

O ir tas kaukių balius šis tas buvo! Ir šiokios, ir anokios, ir kitokios kaukės ten maišėsi, bet Puputis su mama pele gražiausiai atrodė.

KARALAIČIO ŠUO

Olandų pasaka

Miesto mūrai švietė mėnesienoj. Buvo tylu ir šalta. Niekur nesimatė jokios gyvos dvasios, tik prie didžiųjų vartų tupėjo rudas šunelis ir gailiai kaukė. Purvinas ir pailsęs, jis kantriai laukė aušros, prisimindamas alkį ir ilgą kelionę ligi šio miesto vartų. Jis ir upes perplaukė, ir į kalnus kopė, ir per dulkėtus kaimo takelius bėgo, bet vis vien nesurado sau namų.

Viename bažnyčios bokšte suskambėjo varpai. Jų muzika šunelį sužavėjo ir jis keletą kartų sulojo, lyg norėdamas kažką pasakyti.

— Kai aš susirasiu sau namus, mano šeimininkas turės tokią gražų balsą, kaip tie varpai. Kai jis mane tuo balsu pašauks, aš atlėksiu kaip kulka, — galvojo jis, besidairydamas ar dar neatėjo sargas vartų atrakinti. Šuniukas kažkaip jautė, kad šiame mieste jis atras namus.

Pagaliau išaušo rytas. Daug žmonių jau laukė prie miesto vartų, nes tą dieną turėjo būti turgus. Vieni kaimiečiai stovėjo su visokiais maišais, kiti sėdėjo vežimuose su dideliais mediniais ratais. Visur margavo moterų skarelės, ryšuliai ir ryšulėliai. Nekantrūs gyvuliai baubė,

bliovė ir cypė. Šunelis viską stebėjo, bet su niekuo nesisveikino. Jis, mat, buvo labai pavargęs; be to, jam turgus nerūpėjo — jis tik norėjo rasti namus ir gerą šeiminką.

Tuo metu atėjo mažas būrys kareivių su kažkokiu ypatingu asmeniu jų tarpe, ir prašė tuoj pat juos praleisti į miestą. Kai tik didžiuoliai vartai atsivėrė, kareiviai nuėjo vidun.

— Ilgai laukiau, kol ši miestą pasiekiau. Ir koks malonus sutikimas — varpų muzika ir šitoks nepaprastai giedras rytas, — prabilo ypatingasis asmuo, jodamas į miestą rūpestingai kareivių apsuptas.

Šunelis išgirdo tą balsą ir tuoj pat nutarė, kad šis žmogus bus jo šeiminkas. Tas balsas buvo tvirtas, bet švelnus, o vyro laikysena tikrai nepaprasta, karališka. Šunelis puolė prie kareivių, bet minia kaimiečių, besiverždama pro miesto vartus, jį atskyrė. Jis landžiojo tarp gyvulių kojų, šokinėjo per ryšulius, bet niekaip negalėjo prasisprausti pro vartus. Iškilmingasis būrelis nuėjo sau, o paklydęs šunelis liko vienas mažoje miesto gatvelėje.

Jam buvo liūdna, bet jis sau vienas galvojo:

— Aš visvien jį kaip nors surasiu. Kartą jau atradau sau tinkamą šeiminką, taip lengvai nepaleisiu! Tiktai kaip čia dabar su pusryčiais...

Šunelis slinko palei uždarytas duris, uostinėdamas kokio kąsnelio pusryčiams. Staiga trinkt, trinkt, pokšt — atsivėrė vieno namo langai. Ten gyveno linksmas ir stiprus odos dirbinių meistras. Jis šandien labai anksti atsikėlė, nes turėjo labai garbingam ponui užbaigti balną. Pamatęs šunelį, jis garsiai sušuko:

— Ei, Rudi, eik šen! Tai radau draugą iš pat ryto — turbūt laimę ir pasisekimą man atneši..., — kalbėjo meistras, kviesdamas šunelį pas save.

Papusryčiavęs ir primigęs ant odos gabaliukų krūvos, šuniukas pradėjo nerimauti. Meistras nieko nepastebėjo, tik dirbo švilpaudamas ir kartais su pačiu savim linksmai pasikalbėdamas.

— Taigi, vagi, kurgi, kokia garbė pačiam karalaičiui balną gaminti! O ką, ar aš ne pats geriausias odininkas visoje apylinkėje? Va, net miesto varpai man pritaria! — nusikvatojo jis.

Netrukus į kiemą atėjo du vyrai balno pasiimti. Meistras jį padavė žemai nusilenkdamas. Pamatęs garbingus svečius, šunelis kažką suvokė — jis išgirdo savo pasirinkto šeiminko balsą ir šoko vytis.

Tačiau kiemas buvo aptvertas aukšta tvora, o svečiai greitai išjojo į gatvę. Šunelis atsisėdo prie kiemo vartų ir unkštė, laukdamas kad kas atidarytų. Meistras buvo per daug užimtas, o ligi pietų jokių kitų žmonių nepasirodė. Beveik visas miestas buvo turguje.

Pagaliau kažkoks pirklys pravėrė vartus ir pasveikino meistrą. Šunelis tik šmukšt ir pasileido bėgti ta gatve, kuria jo šeimininkas nujojo. Kelią rūpestingai išuostinėjęs, šunelis pagaliau pasiekė didelį namą, apsuptą medžiais ir sargybiniais. Pamatęs atviras duris, šovė vidun kaip kulka, net sargybiniai nespėjo jo sustabdyti. Jis prasispraudė tarp raudonai apsirengusio pasiuntinio kojų ir užšoko kambaryje sėdinčiam žmogui ant kelių.

To krašto karalaitis sėdėjo prie didelio ąžuolinio stalo ir rašė svarbius laiškus. Nustebintas savo netikėto svečio vikrumu, jis garsiai nusijuokė. Tačiau pasiuntiniui nebuvo taip linksma. Jis pagriebė didelę vazą ir suriko:

— Lauk iš čia, nenaudėli! Ar nežinai, kur patekai?

— Na, na, nepyk. O gal jis labai gerai žino, kur pateko, — ramiai prabilo karalaitis savo nuostabiai skambiu balsu.

Šunelis sulojo ir lept palaižė karalaičio ranką. Lyg suprasdamas jo kalbą, karalaitis tarė:

— Ar nori pas mane pasilikti?... Gerai, būsim draugai. O kaip tave vadinti? Gal Kulka, juk tu kaip kulka čia atlėkei...

Taip šunelis Kulka apsigyveno pas savo pasirinktą šeimininką. Juodu kartu medžiodavo, kartu eidavo pasivaikščioti, kartu vakarais labai ilgai sėdėdavo prie rimtų karalaičio darbų.

Kol karalaitis tvarkė savo krašto reikalus, jo priešai nerimo. Prasidėjo karas ir karalaitis su savo draugu Kulka išjojo kariauti.

Nelengva buvo gyventi palapinėje karo lauke, bet nei karalaičio, nei Kulkos sunkumai nebaugino. Tuo tarpu priešai visaip kėsinosi prieš karalaičio gyvybę. Kadangi jo negalėjo įveikti mūšiuose, sumanė nužudyti klasta. Vienas bajoras sugalvojo planą karalaičio palapinei apsupti.

Vėlai vakare sąmokslininkas pagirdė karalaičio sargybinius paslaptingu skysčiu. Kadangi karalaitis visada labai vėlai guldavo, sargybiniai neištvėrė ir užmigo. Klastingasis bajoras ruošėsi juos nužudyti ir užpulti savo priešo palapinę. Viskas vyko pagal planą. Bet bajoras išleido iš akių vieną dalyką — šunelio Kulkos ištikimybę ir gudrumą.

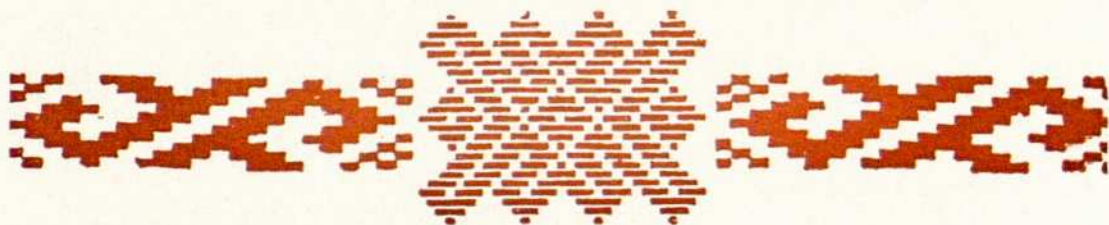
Kulka nujautė kažką negero būsiant, kai tik sargybiniai sumigo ir viskas keistai nutilo. Jis ėmė maišytis karalaičiui po kojomis ir gailiai unkšti. Karalaitis irgi sunerimo ir, pasigriebęs kardą ir Kulką, tyliai išlindo iš palapinės. Laimė, kad ten pat stovėjo pabalnotas žirgas. Bematant du drąsuoliai dingo miške.

Tuo tarpu bajoro pasamdyti kareiviai jau buvo išžudę visus karalaičio sargybinius. Pats bajoras puolė į palapinę nudurti patį karalaitį, bet — rado ją tuščią.

— Kiaurai žemės! Kur tas nelabasis dingo? — suriko nustebęs ir perpykęs bajoras. — Turbūt tas kvailas šuo mums viską sugadino! — šaukė jis, iš apmaudo plėšydamas savo rūbus.

Karalaitis ir šunelis Kulka laimingai jojo miesto link, džiaugdamiesi bajoro nepasisekimu. Ir tai nebuvo paskutinis priešų nepasisekimas — jie pralaimėjo ne tik vieną mūšį, bet ir visą karą. Karalaičio pavaldiniai džiaugėsi laimėjimu ir padirbo statulą savo valdovui atminti. O prie statulos kojų pasodino mažą šuniuką. Ir dabar jis ten tesėdi, žiūrėdamas į savo šeimininko veidą.

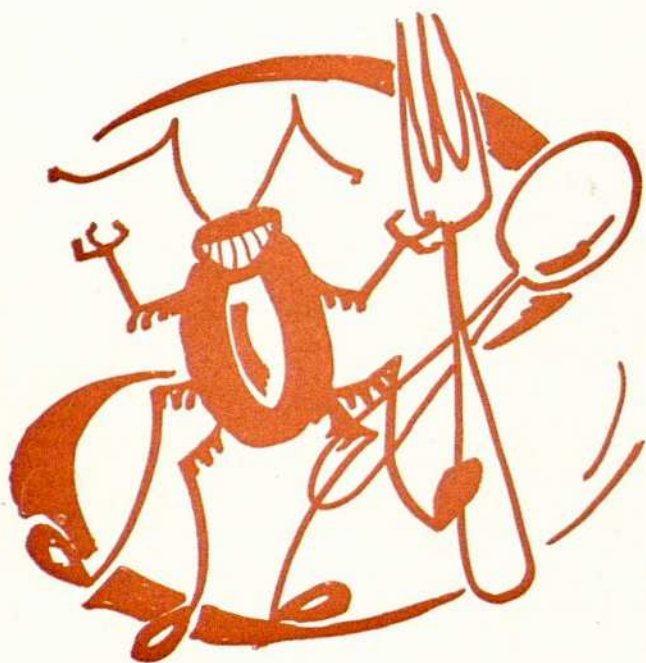

N A K T Ĳ

Pr. Imsrys

Mėnuo šypsosi pro langą,
muzikantai rėžia tango.
Baigės tango, štai valsukas.
Visa salė trepsi, sukas.
Ar tikėsite, ar ne —
Šoka Rainis su pele.

Tarakonas, net sukaitys,
šoka, kelnes pasiraitęs
apie šaukštus, apie puodą,
kol ūseliai jam pajuodo.
Sukasi svirplys ratu,
trepsi į grindis batu.

Eina pora paskui porą,
Blakė kreipiasi į vorą:
— Noriu tavęs paprašyti...
atsisėskime, mažyti.
Batai ėmė kojas trinti —
skauda, negaliu priminti.

Visa salė ūžia, gaudžia.
Tiktai musė kažko snaudžia.
Na, o kirvarpa ir uodas
į grindis smarkiausiai duodas.
Peršilus, šlapia visa,
šluostos prakaitą blusa.

Šunys loja, gaidžiai gieda,
mėnuo į pakalnę rieda.
Aušra dairosi už lango,
muzikantai baigė tango.
Saulė ritasi šilu —
salėj vėl ramu, tylu...

KVARTETAS

Pasakėčia

Kartą susirinko keturi gudragalviai ir užsimanė sudaryti kvartetą. Ožys žilabarzdis atsinešė savo fleitą, meška nepėsčia atidūlino su smuiku, asilas ilgaausis išsinuomavo būgną, o beždžionė beuodegė susirado kankles. Visi keturi muzikantai atsisėdo prie vieškelio ir pasiruošė nustebinti visą pasaulį savo žavia muzika.

Net sušilę brauko stygas, brūžina, tranko savo instrumentus, o girdisi tik baisus **TRIUKŠMAS!**

— Ne, ne, palaukit! — staiga sušuko beždžionė beuodegė. — Mes gi netaip sėdim. Šitaip niekas neišeis. Tu, ožy, sėsk priešais mešką, o tu, asile, ateik pas mane. Dabar pamatysit, kaip visas miškas oš mums į taktą, ir net upelis pritars!

Ir vėl kvartetą džiržgina, spiežia, cypia, bet muzikos kaip nėra, taip nėra.

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Tėvynės dūmai už svetimą ugnį šviesesni,
Prie šaukšto pirmutinis, prie darbo paskutinis.
Motinos meilė vis nauja.
Persigando kaip žiema pavasario.
Didi išmintis mažoj galvelėj sutelpa.
Zuikis ir savo ausų bijo.
Linksmas kaip pavasaris.
Bendra jėga ir kalnus nuverčia.
Pavasaris barsto, o ruduo renka.

— Ot, neišmanėliai! — netrukus išsišoko asilas ilgaau-
sis. — Aiškiai turim sėdėti va štai kaip — iš eilės. Tada tai
bent pagrosim!

Kvartetas vėl iš naujo susirangė, apsidairė ir ėmėsi
darbo. Visvien nesisekė. Dabar visi keturi rimtai pradėjo
bartis. Rėkė, kaukė, letenomis mojavo, ausimis lingavo, o
muzikos nė trupučio.

Jiems besibarant, atskrido lakštingala. Meška nepės-
čia tuoj prišoko prie jos ir prašo:

— Lakštingalėle, gražus paukšteli, patark mums. Ot,
baisiai norim kvartetą pasidaryti, bet niekaip neišeina.
Mat, nemokam atsisėsti kaip reikia. Būk gerutė, padėk
mums.

Lakštingala pažiūrėjo, pagalvojo ir atsakė:

— Žinot, vyručiai, jei apie muziką nieko nenusimanot,
galit kad ir ant galvos atsistoti, bet niekas neišeis, muzikos
nebus, — ir linksmai traliuodama nulėkė sau.

AR ŽINAI . . .

Ką paukščiai kalba?

Lakštingala:

Jonuk, Jonuk!
Kinkyk, kinkyk!
Paplak, paplak!
Važiuok, važiuok!
Tikšt, tikšt!

Gegutė:

Kū-kū, ku-kū,
Kiškis duos taukų,
Patepsiu ratus,
Važiuosiu metus!

Vyturys:

Čyru-čyru, duok pipirų,
Kad neduosi — nečyruosiu.

Kregždė:

Tai man dyvas, tai man dyvas,
Kad Jurgiukas murzinas, murzinas.
Tai man dyvai, tai man dyvai,
Kaip tuos blynus kepa, —
Plaka, plaka, plaka, plaka,
Paskui sviestu tepa.

Višta:

Padėjusi kiaušinį —
Kapa, kapa, kapa su dešimčia!
Vejama iš lizdo —
Kad tu sudegtum!
Varoma po pečium —
Kad, kad, kad aš neisiu!

Kalakutas:

Šuldu-buldu, šuldu-buldu,
Tu manęs neerzink!

VĖJUI

Jonas Minelga

Vėjau, vėjau
Niekadėjau,
Vos kepurę
Užsidėjau
Ant pakaušio — tu čiupai
Ir į barzą ilipai!

Nesiginki,
Linas matė,
Kai meškučlui
Namą statė.
Tu čia vienas, mūs — minia,
Neužmigs kamine!

Reikia bėgti
Pas Pilypą,
Jis į medį
Puikiai lipa,
Pasikėlęs link dangaus,
Gal vėjūkstų ten pagaus.

E. MUKŠIENĖ

KATINĖLIS ATOSTOGAUJA

N. Butkienė

— Kac, kac, kac... Kur tu, katinėli? — liūdnu balseliu Elzytė šaukė savo augintinį. — Gaila, negalėsi su manim važiuoti. Turi čia likti ir namuose atostogauti. Kaimynė ponja sutiko tave pagloboti, kol aš sugrįšiu. Iki pasimatymo, neužmiršk manęs! — atsisveikino mergaitė.

Tačiau katinėlis nesuprato, ką ji jam sakė. Jis nežinojo, kodėl jis atsidūrė svetimame kieme... Staigi stipri ranka jį pasigriebė, atnešė į kambarį ir paleido ant grindų.

— Čia turėsi pelytes daboti! — griežtai prasitarė ponja ir uždarė duris.

Katinėlis apsidairė, nesuprasdamas kur jis yra ir ką jam reikia veikti. Jis niekados pelių nebuvo matęs, ir nesuprato kaip jis jas turi daboti. Besidairydamas jis pamatė šviesą lange ir pasuko ton pusėn. Deja, langas buvo aukštai ir katinėlis jo negalėjo pasiekti. Bet prie tos šviesos kabojo kažkokia ilga medžiaga. Katinėlis už jos užsikabino ir pradėjo ropoti aukštyn.

— Krrap-krrap, čakšt-čakšt, — skundėsi lango užuolaidos. — Tu mus sudraskysi! Nors tavo nagučiai dar ne labai stiprūs, bet užtenka ir tokių.

Bet katinėlis nieko negirdėjo. Jis laimingai priropojo prie lango ir užsoko ant palangės.

Bam! Bum! Kažkas nudardėjo žemyn iš po katinėlio kojų — ir vos jį patį nenusinešė kartu.

Tuoju atbėgo šeimininkė ir, pamačiusi sudaužytą gėlių puodą ir sudraskytas užuolaidas, labai supyko ir išmetė katinėlį laukan.

Išsigandęs katinėlis pritūpė prie žemės ir bijojo net pajudėti. Po kiek laiko, įsitikinęs, kad niekas jo nebus, ėmė dairytis ir uostinėti nepažįstamą kiemą. Staiga jis pamatė kažkokį raudoną varpelį. Savo trumpame amžiuje katinėlis dar tokio daikto nebuvo matęs. Jis prišoko ir pradėjo žaisti.

— Bim-bam, bim-bam, — skambėjo varpelis vėjo supamas, o katinėlis vis šokinėjo, bandydamas jį pagauti. Šis naujas žaisliukas dar taip maloniai kvepėjo, kad katinėliui pasidarė visai linksma. Ogi tai buvo graži gėlytė!... Visai netikėtai katinėlis išgirdo malonų balselį:

— Kac, kac, kac, ateik pas mane.

Jis pritūpė prie žemės, manydamas, kad vėl didelė ranka jį pagriebs. Bet ši kartą niekas neatėjo ir niekas jo negriebė. Tik tas malonus balselis vis jį švelniai kvietė:

— Ateik, katinėli, aš tavęs neskriausiu!

Katinėlis įsidrąsino ir nukiūtino balselio link. Prasistumdamas pro aukštą žolę, jis pakliuvo į svetimą sodą ir pamatė mergaitę. Ji sėdėjo kėdėje ant didelių ratų. Pamačiusi katinėlį, mergaitė ištiesė rankutes ir vėl jį pašaukė.

Pajutęs mergaitės draugiškumą, katinėlis prisiartino. Mergaitė negalėjo pati jo pasiimti, nes ji buvo ligonė. Ji negalėjo atsistoti ant kojų, nes jos buvo paraližuotos. Mergaitė pamojavo, kviesdama katinėlį užšokti jai ant kelių. Tas tik striktelėjo ir bematant ten atsidūrė. Jis tuoj susisuko į ratuką ir laimingai murkuodamas pasiruošė užsnūsti.

— Ak, tu tikras Murkiukas! — džiaugėsi mergaitė, švelniai glostydama katinėlio kailiuką.

Netrukus atėjo baltai apsirengusi ponja ir nuvežė mergaitę į vidų. Likęs vienas lauke, katinėlis atsisėdo po krūmu. Pasikrapštęs ausytę, jis apsidairė kur čia pakliuvo. Jis nė nežinojo, kaip ilgai ten sėdėjo, bet išalkęs ėmė šmikštinėti po kiemą. Kaip tik tada mergaitė sugrįžo.

— Murkiuk, štai tavo pietūs!

Katinėlis tik lapt lapt viską suėdė ir net mergaitės delnuką išlaižė, kad nė vieno trupinėlio neliktų. Sumurkavęs aciū, jis vėl susisuko į kamuoliuką ir užmigo.

Kai mergaitę vėl vežė namo, prie jos kojų dunksojo toks keistas kamuoliukas. Ponja net nebūtų jo pastebėjusi po mergaitės šilta antklode, jei ne jo neklaužada uodegytė, kuri vis lindo lauk.

Deja, jį pamačiusi, ponja nunešė kaimynei, iš kurios kiemo jis buvo pabėgęs.

— Štai gražinu jums šitą išdykėlį, — tarė ji. — Mūsų mergaitė jį labai pamilo ir norėjo pasilaikyti.

— Prašau, imkite, — atsakė katinėlio globėja. — Jis ne mano, bet tik pas mane atostogavo. Kai jo šeimininkė sugrįš, aš jai pasakysiu, kur jos katinėlis atostogauja.

TRUPUTĮ PAGALVOK

A.

Rudenį lauku ėjo dvi mergaitės. Jos pamatė didelį būrį žąsų, belekiančių į šiltuosius kraštus.

— Vaje, kiek daug žąsų! Tikrai ne mažiau kaip šimtas! — sušuko mergaitės.

— Ne, ne šimtas, — atsakė viena gudri žąsis. — Jeigu mūsų būtų dar pusė tiek, kiek dabar yra, ir dar pusė tos pusės, ir dar jei judvi sutiktumėt su mumis lėkti, tada tikrai būtų visas šimtas. Pagalvokite, kiek mūsų yra. Kai mes pavasarį sugrįšime, mums pasakysite.

Nors mergaitės buvo mažos, jos visgi atspėjo kiek žąsų skrenda. Manom, kad ir jūs galite šį uždavinį išspręsti. Pabandykite — reikia tik truputį pagalvot!

B.

Sudėjus Jono ir Vyto amžius, gaunasi 91. Jonas yra dvigubai vyresnis negu Vytas buvo, kai Jonas buvo Vyto amžiaus. Ar galite atspėti, kiek metų jie abu turi dabar?

C.

Varlė įkrito į 20 pėdų gilumo šulinį. Ji visaip bando išlipti. Per vieną dieną ji užlipa 5 pėdas, bet kai sutemsta, ji užmiega ir nuslysta 4 pėdas žemyn. Per kiek dienų ji pasieks šulinio viršų?

(Atsakymai psl. 27)

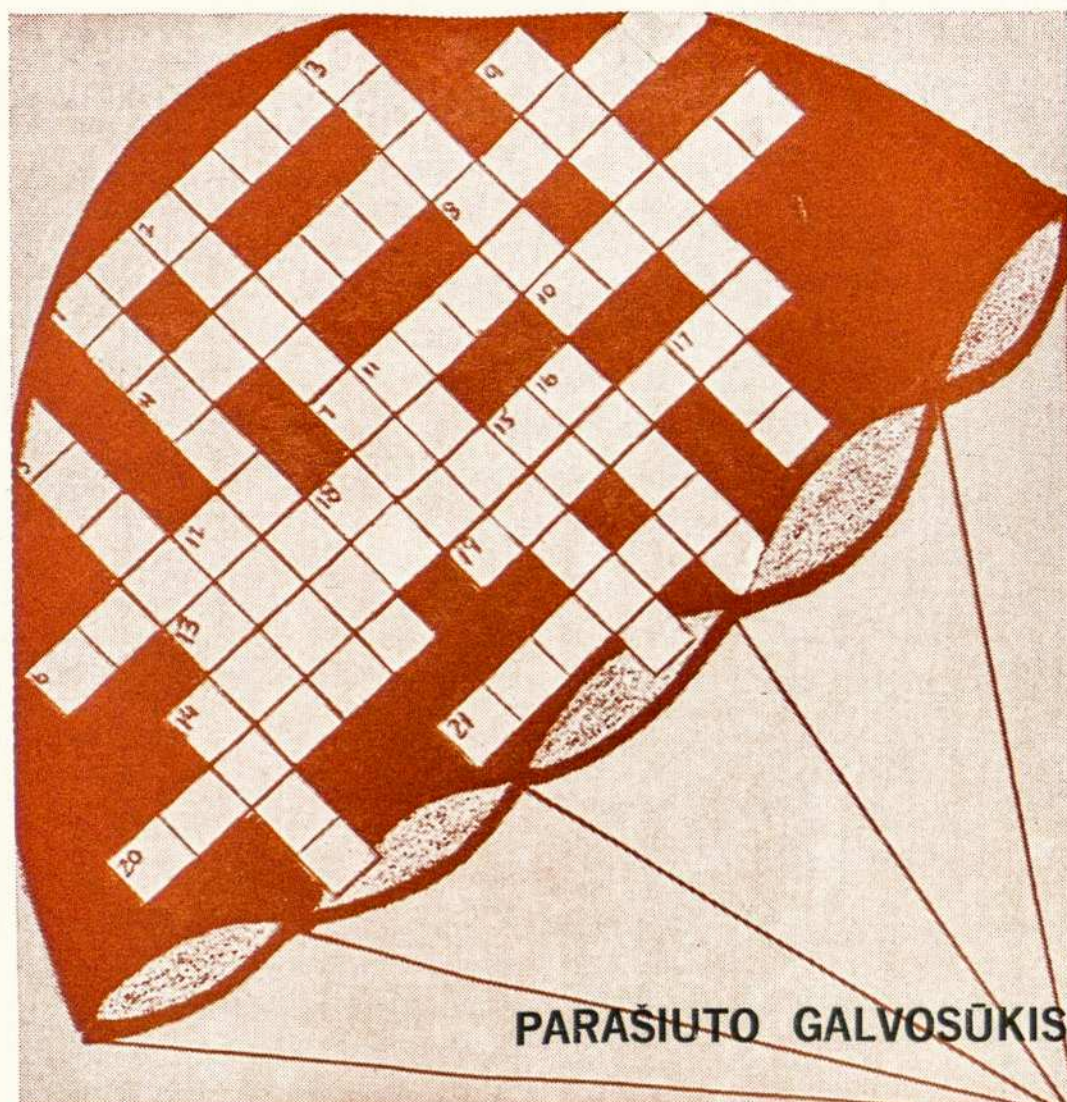
Ištark greitai

Virvė, virvelė, virvykštė ir virvogalis.

Kupeta su kupetaite, pakupetis su kupetviete.

Gervė gyrūnė gyrėsi gerą girą girioje gėrusi.

Geltonasis gaidys gieda girininko garduke.

Skersai:

1. Lėktuvo pilotas.
4. Laukinis vištų šeimos paukštis.
6. Naudodamas žirkles, aš...
7. Maži kiekiai skysčio.
8. Džiaugsmo stovis.
10. Linksma.
13. Savo būdu.
14. Tai, kas vaizduojama šiame galvosūky.
19. Mestų.
20. Vyrų, kurie kariauja.
21. Kai viskas sutvarkyta, yra...

Žemyn:

1. Orlaiviai.
2. Šalies valdovas.
3. Šis mėnuo.
5. Ne išilgai.
9. Apsieikime be raudų ir...
11. Atskirs tvora.
12. 24 valandos.
14. "Arti", prielinksnis.
15. Sušukimas.
16. Ne jaunas.
17. Tikrai.
18. ..., mano, man.

(Atsakymai psl. 27)

LINKSMIAU

Tėvas: Žiūrėk, Vytuk, ar tau negėda, kad esi paskutinis mokinyš iš visų trisdešimt klasėje!

Vytukas: Bet, tėveli, galėjo būti dar blogiau.

Tėvas: Kaip tai?

Vytukas: Aš galėjau būti paskutinis mokinyš iš šešiasdešimt.

Gydytojas: Aš nesuprantu, kas galėjo pabloginti jūsų sveikatą. Ar klausėte mano patarimo ir nerūkėte daugiau kaip dešimtį cigarečių per dieną?

Ligonis: Taip, paklausiau, bet, matot, aš pirmiau visai nerūkydavau...

Mokytoja: Saulute, šis rašinys, "Mano šuo" yra žodis į žodį toks pats kaip tavo sesutės. Prašau pasi-aiškinti.

Saulutė: O taip, panele Mokytoja, abu rašiniai yra apie tą patį šunį...

Knygyno vedėjas: Imkite šitą knygą, ji jums sutaupys pusę darbo.

Studentas: Gerai, duokite man dvi tokias knygas!

— Kaip tamsta, toks menkutis ir liesas, gali suvaldyti tuos piktus cirko žvėris?

— Tai ir yra mano pasisėkimo paslaptis. Liūtai laukia kol aš pastorėsiu!

Mokytojas: Pasakyk man, Juozuk, kodėl jūros vanduo yra sūrus.

Juozas: Todėl, kad silkės jame plaukioja.

Pardavėjas. Šis pieštukas tikrai nepaprastas. Jūs galite juo rašyti ant taukuoto popieriaus — net tiesiog ant sviesto. Jis kainuoja tik 5 dolerius.

Poniutė: Ačiū, man per brangu. Ar galite man parodyti pigesnę pieštuką — toki, kuris rašo ant margarino.

Tėvas: Jurgiuk, kiek kartų aš tau sakiau nežaisti su tuo išdykėliu kaimynų vaiku!

Jurgiukas pasižiūrėjo į savo suodinus rūbus ir nubroz dintas kojas ir tada vėl į tėvelį.

Jurgiukas: Tėti, ar tau atrodo, kad aš su kuo nors **ŽAIDŽIAU**?

— Žmogeli, kodėl tu elgetauji?

— Kad noriu valgyti.

— Tai eik dirbti!

— Negaliu, nes kai dirbu, dar labiau noriu valgyti!

Mažoji Lidiya nuvažiavo pas močiutę praleisti atostogas ūkyje. Vieną rytą ji pamatė tuščių pieno butelių ant žolės ir sušuko:

— Močiute, ateik greitai, aš radau karvių lizdą!

SUSIPAŽINKIME

Mieli EGLUTĖS skaitytojai,

Jūs turbūt nė ne įsivaizduojat kiek daug žmonių prisideda prie kiekvieno EGLUTĖS numerio. Rašytojai, poetai, dailininkai, redaktoriai, spaustuvės darbininkai — visi daug dirba, kad jūsų laikraštėlis išeitų. Dabar štai susipažinkite su dviem *dailininkais*, kurių piešiniai puošia EGLUTĖS puslapius.

Stasė Smalinskienė, kurios piešiniai randasi psl. 7, 8, 9 šiame numeryje, neseniai prisidėjo prie EGLUTĖS bendradarbių. Nuoširdžiai jai dėkojame ir žinome, kad mūsų skaitytojai taip pat džiaugiasi naujais piešiniais.

Andrius Balukas jau kelis metus iliustruoja įvairius eilėraščius ir pasakas EGLUTĖJE. Šiame numeryje jo piešiniai randasi psl. 16 ir 17. Štai jo autobiografija.

Dabar esu 16-kos metų. Gimiau Brooklyn'e, N. Y., po 2-jų metų persikėlėme į Jacksonville, Ill., o tada išvažiavome į Chicago, Ill., bet ilgai negyvenome, nes tėvelis buvo pašauktas į kariuomenę ir išvažiavome į Fort Jackson, S. C. Ten aš jau pradėjau lankyti vaikų pamokas prie meno mokyklos, o kai grįžom į Chicago, iki dabar lankiau šeštadieniais pamokas Chicago Art Institute. Čia baigiau Nativity B.V.M. mokyklą, kur mokiausi ir lietuvių kalbos. Dabar lankau Brother Rice High School, kur šį rudenį būsiu junior klasėje. Aš turiu dar dvi sesutes, Laimą, kuri šiemet baigė pradžios

Andrius Balukas

mokyklą ir Daną pirmame skyriuje. Aš žadu studijuoti meną, gal būt savo "gimtinėje" — New Yorke.

Truputį pagalvok atsakymai: A. 56 žąsys. B. Jonas 52 m., Vytas 39 m. C. 16 dienų.

Parašiuoto galvosūkiu atsakymai (psl. 25) — Skersai: 1. lakūnas, 4. kurapka, 6. kerpu, 7. lašai, 8. laimė, 10. smagu, 13. savaip, 14. parašius, 19. sviestų, 20. kariai, 21. tvarka. Žemyn: 1. lėktuvai, 2. karalius, 3. spalys, 5. skersai, 9. aimanų, 11. aptvers, 12. para, 14. prie, 15. ai, 16. senas, 17. tik, 18. aš.

TRYS EGLUTĖS

Balys Brazdžionis

Vieno veiksmo kalėdinis vaizdelis

MOKYTOJAS: Jaunimėli, ar matėte Sibiro maldaknygę? (*Visi atsako ne.*)

DĖDĖ: Kam šiandien minėti tuos baisius laikus?

TĖVAS: O aš jį mintinai žinau — tik paklauskite minutę. Štai Kalėdų žodžiai: Suledėjusiomis lūpomis, ašarotomis akimis, nevilties iškankinti puolame prieš Tavo prakartėlę, Šventasis Kūdikėli... (*Tuo tarpu išgriūva Sibiro eglutė kartu su Vytuku. Visi nustemba.*)

MOKYTOJAS: Kas esi, vaikute, kodėl eglutę išvertė?

VYTUKAS: Kai tėvelis pradėjo kalbėti maldelės žodžius, man labai širdelę suspaudė, ypač kad mano mamytė ten pasiliko ledynuose...

DĖDĖ: Gaila, Vytuk. (*Jaunimas jį guodžia.*) Tikėjimas ir viltis viską nugali, o mes juk turime šiandien švęsti Kūčias.

MOKYTOJAS: Jaunimėli, pašokit kokį liaudies šokį! Tuoju Vytukui su tėveliu bus linksmiau. (*Vaikai šoka Jurgelį, Vytukas viduryje.*)

DĖDĖ: O dabar padainuokim. (*Visi dainuoja "Grišim grišim į Tėvynę".*)

DĖDĖ: Na, pabandykim mįsles minti. Ar žinote, kas linksta, bet nelūžta?

KAZYTĖ: Debesys? (*Dėdė krato galvą.*)

VYTUKAS: Aš tikrai žinau, — tai dūmai!

DĖDZ: Gerai, Vytuk, įspėjai.

MOKYTOJAS: O kas gi verkia be ašarų?

VYTUKAS: Aš žinau! (*Mokytojas neleidžia spėti.*)

MOKYTOJAS: Ar kas kitas žino? (*Visi spėja, bet neišspėja.*) Vytuk, kas?

VYTUKAS: Gi smuikas.

TĖVAS: Užteks tų mįslių, geriau šiaudą traukim. (*Tėvas paduoda šiaudelių glėbį ir iš eilės liepia visiems traukti.*) Kas ištrauks ilgiausią, tas ilgiausiai ir gyvens. (*Tuoju visi matuoja; pasirodo, kad Vytukas su tėveliu turėjo ilgiausius. Visi jiems ploja.*)

MOKYTOJAS: Kas eilėrašį moka? (*Vytukas pasisiūlė.*) Kokį moki?

VYTUKAS: "Yra šalis." (Vytukas deklamuoja Petro Vaičičio eilėraštį.)

VISI: Valio Vytuk! Kas tave taip išmokė?... (Tuo metu išoka Kazytė ir pasisiūlo deklamuoti.)

MOKYTOJAS: Gerai, gerai, tik neilga.

KAZYTĖ: Aš moku eilėraštį apie Kūčias. (Kazytė deklamuoja "Kūčios" Tyruolio.)

Snaigės, žvakės, eglutės...
Džiaugsmas būtų gražiau žibėjęs,
Jei jo nebūtų užpūtęs
Liūdnąjį gandą nešdamas vėjas.

Mielosios Kūčios, meilės plotkelis
Primena motinos ašarą graudžią
Skiria mus tolimas kelias,
Dideli vandenys siaudžia...

TĖVAS: Labai gražu, bet dabar reiktų stalą rengti. Tuoj prie darbo!

DĖDĖ: Jūs dirbkit, o aš papasakosiu kas man nutiko būnant dar Lietuvoje. (Berniukai dirba prie stalo, mergaitės taiso eglutes, Mokytojas derina stalo viršų, Tėvas deda šieną.) Žinot vaikučiai, kartą anksti rytąėjom dviese į bernelių mišias. Sniego daug. Tyku. Kartais prabėgdavo pilnos rogės maldininkų. Patraukėme tiesiai per Panevėžio laukus į miestą. Visur balta. Tik staiga įvyko nelaimė — ledas lūžo ir mes pasinėrėme vandenyje. Mums vaidenosi baisūs vaizdai, o netoliese girdime bažnyčių varpus. Šalta. Laimė, pro šalįėjo du vyrai ir išgirdo mūsų pagelbos šauksmą. Tuoj rado ilgą kartį ir mus ištraukė. Nuo to laiko žiemą niekad nėjau be kelio, o ir kitam patardavau: nemesk kelio dėl takelio. Jei ne Kalėdų rytas, būtume ten ir užšalę. (Staiga įbėga Kiškis.)

KIŠKIS: Vakarinė žvaigždė jau pasirodė, pradėkim Kūčias!

DĖDĖ: Gerai, visi prie Kūčių stalo. (Visi sustoja ir laukia. Vidury stovi juodas medinis kryželis.)

MOKYTOJAS: Dabar, pagal papročius, visi turėsit plotkelį laužti ir dalintis. Plotkelis — tai kiškio pyragas.

KIŠKIS: Bet jūs nežinot, iš kur aš gavau plotkelių!

VYTUKAS: Ogi iš vargonininko, iš kur daugiau gausi!

KIŠKIS: Neįspėjai! Kas dar? (Visi galvoja.)

LAIMUTĖ: Aš žinau, Kiškuti! Vytuko tėvelis tau atvežė iš Lietuvos.

KIŠKIS: Gerai, įspėjai. Bet žinot, Lietuvoj žmonės dabar Kūčių ir Kalėdų neturi. (Visi nustemba.)

MOKYTOJAS: — Teisybę sako Kiškutis. Ten vaikučiai neturi tokių gražių eglučių ir blizgančių žvakučių. Dabar dalinkimės plotkelėmis ir prisiminkime savo artimuosius Lietuvoje, ir išblaškytus po visą pasaulį. Užgimęs Kūdikėlis padės atgimti ir Lietuvai.

TĖVAS: Imkime šitą kryželį. (*Pirma pats pabučiuoja, vėliau duoda kitiems*). Tas kryželis mane ir Vytuką lydėjo ilgą kelią iš Lietuvos į Sibiro tremtį; paskui vėl atgal. Dabar štai stovi ant šio Kūčių stalo Amerikoj. Nukryžiuotojo šaltos rankos mus lydėjo visą gyvenimą. Jį išbučiavo atsiskirdama ir mano žmona.

MOKYTOJAS: Taip, dera šį vakarą prisiminti tėviškę ir prašyti Kūdikėlio palaimos. (*Visi gieda "Sveikas Jėzau Gimusis", arba galima užbaigti ir snieguolių šoku.*)

U ž d a n g a

"EGLUTĖS" KONKURSO DALYVIAI LAIMĖJĘ PAGYRIMĄ

SAPNAS

Prieblanda tamsėjo, žvaigždutės pasirodė danguje ir mėnulis nušvietė mažos salos krantą pietų Pacifike. Kerytė žaidė aikštėje su savo lepūnėle beždžione, o vėjas pagriebęs lapus, sušoko verpeto šoki. Tą rytą jos tėvai buvo išplaukę ir žadėjo sugrįžti vėlai vakare. Kerytė norėjo pasilikti viena įrodyti, kad jau nieko nebijo. Vasarop jai sueis dešimt metų — tai jau nebe mažas vaikas. Tik staiga miško paukščiai pradėjo čirškėti, gyvuliai bumbėti, o jos lepūnėlė pabėgo. Kerytė susirūpino. Kas nors yra blogai! Jau buvo mėnesiena. Mergaitė leidosi bėgti, — ji prabėgo tankius aviečių krūmus, toliau apibėgo tyvuliuojantį liūną ir pamatė iš tolo smarkiai rūkstantį ugnikalnį. Ką jai daryti? Kur šauktis

pagalbos? Tėvų nėra! Kerytė bėgo atgal šaukdama.

Pabudo. Kas čia? Kur ugnikalnis? Matydama, kad ji iškrito iš savo lovos, suprato, kad tai buvo tik sapnas... Tai ko reikia bijoti?

*Laima Pauliukonytė, 9 m.
Worcester, Mass.*

PASAKA

Mažame namely prie didelio ežero gyveno neturtinga šeima. Jie turėjo daug vaikučių. Netoli buvo nedidelis tankus miškas. Jame vasarą būdavo aviečių, rudėnį grybų. Vieną kartą mamytė išleido vaikučius uogauti. Jie rinko avietes ir dėjo į krepšiukus, džiaugdamiesi, kad mamytei parneš daug uogų. Ir taip jie net nepajuto kaip atsidūrė kitame miško krašte. Tolumoje pamatė ugnikalnį, iš kurio veržėsi juodi dū-

mai. Vaikai išsigando ir skubėjo bėgti namo. Netoli namų pavijo beeinančią bobutę. Ji buvo visa šlapia ir bumbėjo. Vaikučiai jos paklausė kas jai atsitiko. Ji sakė, kad miške, berenkant uogas, ją užpuolė šunės ir norėdama nuo jų pabėgti, ji įpuolė į liūną.

Jau buvo prieblanda kai vaikučiai pasiekė namus, nors vasarop dienos eina ilgyn. Mamytė susirūpinus laukė jų pareinant. Kol vaikučiai viską papasakojo, lauke jau buvo mėnesiena. Žvaigždutės švietė danguje, o ežero vanduo, vėjelio glostomas, tyliai tyvuliavo. Visi vaikučiai ir mamytė greitai sušoko į kambarį, kuriame jų laukė tėvelis.

*Bernadeta Miliauskaitė, 10 m.
Worcester, Mass.*

LEONAS IŠSIGANDO

Vieną kartą gyveno Leonas. Jo mamytė iškepė pyragą su avietėmis. Neužilgo atėjo svečiai. Leonas nemėgo svečių ir pradėjo bumbėti. Jis norėjo pabėgti iš namų. Jis nubėgo į didelį, tankų parką. Tas atsitiko vasarop. Neužilgo pasidarė prieblanda ir buvo graži mėnesiena. Vėliau ir visos žvaigždės sušoko Leonui rodyti kelią. Jis priėjo prie tyvuliujančio liūno. Tada iš krūmų iššoko zuikis. Leonas labai nusigando ir nubėgo namo. Tada jam reikėjo eiti gult. Jis buvo pavargęs ir greitai užmigo. Užmigęs sapnavo apie didžiulį ugnikalnį.

*Paulius Bernotas, 7 m.
Nashua, N. H.*

MINKLĖS

1. Kas rieda, rieda ir vis ant vietos?
2. Kas audžia be staklių?
3. Kokia barzda neauga?
4. Kas bėga be kojelių?
5. Kokio akmens nėra vandenyje?
6. Kada rugiai panašūs į laivą?
7. Kodėl gaidys užsimerkęs gieda?
8. Kokie metai trumpiausi?

Atsakymai: 1 ratelis, 2. voras, 3. rakto, 4. upelis, 5. sauso, 6. kai plaukia, 7. nes giesmė atmintinai moka, 8. Nauji metai.

Alp 1785
L.arch.

SPALIO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. Remigijus / Mantas, Alka
2. Angelai Sargai, Modestas / Girdutis, Pavandė
3. Teresė Kūdikėlio Jėzaus / Milgintas, Alanta
4. Pranciškus iš Asyžiaus, Domina / Mastautas, Eivydė
5. Placidas, Gala / Palemonas, Gilda
6. Brunonas, Epifanija / Budivydas, Vyta
7. **MARIJA ROŽINIO KARALIENĖ**
Sergijus, Justina / Butrimas, Eivenė
8. Brigita, Nestoras / Daugas, Gaiva
9. Dionyzas, Publija / Dauknitas, Eglė
10. Pranciškus Borgia / Gilvydas, Jaunė
11. **MARIJOS MOTINYSTĖ**
Eufridas, Pacida / Rindaugas, Daugvydė
12. Amelijus, Relinda / Gantas, Deimena
13. Eduardas, Geraldas / Mintas, Žemyna
14. Kalistas, Fortunata / Lygandas, Gendrė
15. Teresė iš Avilos, Leonardas / Gailiminas, Rugilė
16. Jadvyga, Aurelija / Gudigirdas, Dova
17. Margarita Marija Alacoque / Kintautas, Gytė
18. Lukas / Jodotas, Jaugilė
19. Petras iš Alkantaros, Kleopatra / Saugėla, Kantra
20. Jonas Kantietis, Adelina / Minimantas, Lėta
21. Hilarijonas, Uršulė / Rikantas, Gilanda
22. Verekundas, Alodija / Sudimantas, Minė
23. Alucijus, Domitas / Sidaugas, Ramutė
24. Rapolas Arkangelas, Gilbertas / Valmantas, Gluoda
25. Krizantas, Darija / Švitrigaila, Skalva
26. Evaristas, Alanas / Liubartas, Mingintė
27. Gaudijozas, Kristeta / Vytautas, Tautmilė
28. Simonas ir Judas Tadas / Gaudrimas, Agila
29. Narcizas, Elfreda / Barutis, Tolvydė
30. **KRISTUS KARALIUS**
Darata, Artemas / Minvainas, Miklausa
31. Arnulfas, Bega / Mastvilas, Tanvilė

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!